

den pågældende opfylder betingelserne i retsplejelovens § 260 for at være rettergangsfuldmægtig, medmindre den pågældende som rettergangsfuldmægtig også skal repræsentere parten under sagen.

Efter forordningens artikel 53 skal rekvirenten (den anmodende part) vedlægge en genpart af den retsafgørelse, der ønskes erklæret eksigibel, og en attest fra den kompetente myndighed i domsstaten. Af attesten, der er vedhæftet forordningen som bilag V, fremgår bl.a., at afgørelsen er eksigibel i domslandet, oplysning om hvornår det indledende processkrift er forkyndt, såfremt sagsøgte er udeblevet, og om der er parter, der har haft fri proces.

Forordningen indeholder ikke regler om, hvilke krav der konkret skal stilles til godtgørelse af afgørelsens ægthed, men en genpart, der f.eks. er bekræftet af den udstedende ret må – som efter EF-domskonventionslovens § 5, stk. 2, nr. 1 – i almindelighed anses for at være tilstrækkelig dokumentation.

Er attesten ikke vedlagt anmodningen, kan retten fastsætte en frist for dens fremskaffelse, anerkende et tilsvarende dokument, eller – såfremt retten anser sagen for tilstrækkeligt oplyst – fritage for kravet, jf. artikel 55. Retten kan kræve en bekræftet oversættelse af dokumenterne, jf. artikel 55, stk. 2. Retten kan derimod ikke kræve, at dokumenterne er legaliseret, jf. artikel 56.

Fogedrettens prøvelse begrænser sig til, om de formelle betingelser for at erklære den udenlandske retsafgørelse eksigibel er opfyldt, jf. forordningens artikel 41, og lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3.4. Fogedretten kan således ikke afslå at erklære en retsafgørelse for eksigibel under henvisning til, at retsafgørelsen efter forordningens artikel 34 og 35 ikke kan anerkendes, f.eks. fordi afgørelsen åbenbart strider mod grundlæggende retsprincipper, eller fordi stævningen mv. ikke er behørigt forkyndt for sagsøgte. Indsigelser herom kan først prøves af landsretten i forbindelse med en eventuel kærebehandling.

Fogedretten kan heller ikke prøve sagens realitet (dvs. om afgørelsen materielt er rigtig). Fogedretten må dog kunne prøve, f.eks. om anmodningen er omfattet af forordningens anvendelsesområde, og om anerkendelse og fuldbyrdelse skal nægtes under henvisning til lovforslagets § 5 om visse borgerlige krav i straffesager, jf. bemærkningerne til denne bestemmelse.

Som det også er tilfældet efter EF-domskonventionen, træffes fogedrettens afgørelse, uden at den forpligtede får lejlighed til at udtale sig, jf. forordningens artikel 41. Fogedrettens afgørelse træffes ved kendelse, jf. forslaget til stk. 3.

Fogedretten skal straks underrette fordringshaveren om afgørelsen, jf. forordningens artikel 42. Efter forordningen er det overladt til lovgivningen i medlemsstaterne at bestemme formen for meddelelsen til fordringshaveren, der derfor efter rettens bestemmelse f.eks. kan ske ved almindeligt brev til fordringshaverens repræsentant her i landet. En afgørelse om eksigibilitet skal efter forordningens artikel 42 – sammen med retsafgørelsen, hvis dette ikke tidligere er sket – forkyndes for den forpligtede, der så har mulighed for at fremsætte sine indsigelser i forbindelse med en appel.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 5.

Til § 3

Den foreslåede bestemmelse indeholder regler om appel af en eksekvaturafgørelse. Parterne kan efter forslaget til *stk. 1*, jf. også parallelaftalens artikel 2, stk. 2, litra i, jf. forordningens bilag III, kære afgørelsen om eksekvatur til landsretten efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37 med de fornødne ændringer, jf. nedenfor, hvilket svarer til, hvad der gælder efter EF-domskonventionsloven.

Kærefristen for den forpligtede, hvis den udenlandske retsafgørelse erklæres eksigibel, er efter forordningens artikel 43, stk. 5, en måned fra forkyndelsen af forordningen. Fristen er dog to måneder, hvis den forpligtede har bopæl i en anden medlemsstat, men derimod ikke i et tredjeland. Fristen kan ikke forlænges på grund af afstanden, jf. forordningens artikel 43, stk. 5. Derimod kan retten undtagelsesvis tillade kære af andre grunde efter fristens udløb indtil 6 måneder efter afgørelsen, jf. retsplejelovens § 394, stk. 2. Der gælder derimod ingen kærefrist for fordringshaveren i tilfælde, hvor den udenlandske retsafgørelse ikke erklæres eksigibel.

Efter forslaget til *stk. 2*, jf. også parallelaftalens artikel 2, stk. 2, litra j, kan landsrettens afgørelse med tilladelse fra Procesbevillingsnævnet kæres til Højesteret. Procesbevillingsnævnet kan give tilladelse, hvis kæren vedrører spørgsmål af principiel karakter, jf. retsplejelovens § 392, stk. 2. Ansøgning om kære-tilladelse skal indgives inden 2 uger, efter at afgørelsen er truffet. Procesbevillingsnævnet kan dog undtagelsesvis give tilladelse, hvis ansøgning indgives senere, men inden 6 måneder, efter at afgørelsen er truffet.

Efter forordningens artikel 43, stk. 3, skal appellen behandles i overensstemmelse med reglerne for kontradiktorisk procedure. Det foreslås på den baggrund i *stk. 3*, at den ret, hvortil afgørelsen er kæret (landsret-